

har anstillet nogle Betragtninger over denne Sag; jeg har været bange for, at man her var en Deel ubillig, maaskee for ubillig, imod disse unge Menneſter, som attraaede at blive Befalingsmænd, men jeg er kommen til den Erkjendelse ved de af mig anstillede Betragtninger, støttet paa den Erfaring, jeg har erhvervet som mangeaarig Soldat i Armeen, at det vil være meget uheldigt baade for de vedkommende unge Menneſter og for Armeen, naar disse i en altfor ung Alder blive Befalingsmænd. For det Første have de ikke den Sindighed og Forstand, som man faaer i en senere Alder, som og er nødvendig for at være Befalingsmand og have en heel Deel Undergivne under sig. Dertil kommer, at naar de ved Siden af den unge Alder ere uanseelige af Legemsvæxt og kun have faa Kræfter, kunne de sjældent sætte sig i en saadan Respect hos deres Undergivne, som er nødvendig; ihvorvel enhver Soldat veed, at naar de ere Befalende, har han at lyde dem, saa er det dog indlysende for Enhver, at naar et ungt Menneſte, ovenikjøbet med en lille Væxt, skal befale over ældre Folk, vil den tilbørlige Respect ikke altid kunne være tilstede. Jeg har flere Gange været Vidne til, at dette Forhold har afftedkommet Ulemper, og har været meget ubehageligt for den vedkommende unge Befalingsmand. Jeg troer saaledes, at det hverken vil være heldigt for disse Befalingsmænd eller for Armeen i dens Heelhed, at Folk i en saa ung Alder træde ind i Armeen og blive Befalingsmænd, og navnlig troer jeg, at det vil være uheldigt, naar den unge Alder er forenet med en lille Legemsvæxt. Jeg mener derfor, at vi bør lade Bestemmelsen blive staaende, saaledes som den findes i Slutningen af § 4.

Ordføreren: Det undrer mig, at det ærede Medlem ikke gjorde denne Betragtning gjældende, dengang da der ifjor var Tale om Oprættelse af Elefstolen. Saa vilde den have været paa sin Plads, thi dervfra ville maaskee Officerer komme ud i en nogenlunde ung Alder. Men her er kun Tale om, at man begynder at forsøge sig i den Retning, naar man f. Ex. har fyldt sit attende Aar (til hvilken Tid man vel at mærke ikke har opnaaet atten

Aars Lægsrullealderen); her er tillige Tale om, at faae Lov til, naar man er fuldkommen tjenestedygtig, da at kunne sige: Maa jeg gaae med som Frivillig, uden at faae Noget for det og mod isvrigt at underkaste mig de samme Vilkaar, som enhver Udskreven; og det er det, her er Tale om at nægte. — Det er forbaufende at høre den Sikkerhed, hvormed det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) undertiden træder op; det er virkelig, som om han i sig indesluttede en heel Svieseter, for at gjentage dette Udtryk. Det ærede Medlem sagde, at det var os, der forandrede i Hærloven. Han sætter et Stykke ind, som er et Tillæg, der forandrer Hærloven, og det kalder han at holde paa den usforandrede Hærlov. Jeg skulde dog troe, at naar det ærede Medlem giver den Regel her, at Ingen kan antages til Tjeneste ved Hæren som Frivillig, medmindre han er fundet tjenestedygtig af en Session, saa er det et Tillæg til Hærloven, en Bestemmelse, som ikke eksisterer for Hæren i dette Dieblif. Det er fuldstændigt rigtigt, naar jeg sagde, at vi havde stillet Frivilligheden i Spidsen for Værnepligten. Jeg beder de Herrer læse § 8 i den nugjældende Værnepligtslov. Der hedder det: „Værnepligten opfyldes enten i Hæren eller ved Spværnet ved, at den Værnepligtige en vis Tid efter de herom givne nærmere Regler anvendes enten som Frivillig eller Udskreven“, og lidt længere nebe: „I Mangel af Frivillige maa udskrevet Mandſkab benyttes.“ Det er dog den stærkeste Maade, hvorpaa man kan sige, at man ønsker at holde paa Frivilligheden. Enhver, der har været i Thinget, dengang den forrige Værnepligtslov var under Behandling, vil noksom hufte den Kamp, der førtes dengang netop om dette Spørgsmaal; saa det er høist befynderligt, naar man blot en passant tillader sig at nævne, at Rigsdagen i sin Tid har stillet Frivilligheden i Spidsen, at dette da, skjøndt det er ubestrideligt sandt, bliver benægtet, og det med den mageløse Suffisance, hvormed det ærede Medlem tillod sig at tale. — Det samme Medlem bemærkede, at det var tilladt for en Smed at blive Vager; denne Sandhed skal jeg indrømme. Enhver Smed i Landet kan blive Vager, ja, enhver Vager kan